

udbrød han og gik hen og lagde Hænderne om Hansines Hoved. „Aldrig kan jeg takke Vorherre nok for, at han viste mig Vejen ud af det Sodoma, hvor Livet er en daglig Kamp med Døden og Tilintetgørelsen. Hvor ganske anderledes er det dog ikke at aande her, hvor alt er i Udspring, hvor alt er Foraar, Morgengry og Lærkesang! Og hvor dejligt at have faaet Lov til efter fattig Evne at bygge med paa Sandhedens og Retfærdighedens forjættede Rige! . . . Naar jeg tænker paa mig selv fra Fortidens Dage, synes jeg, at jeg er bleven et helt nyt Menneske, at jeg har afkastet en gammel, hæslig Ham. Og for al denne Lykke skylder jeg, næst Gud, dig den største Tak, min Ven! . . . Ja, ja! Nu slaar du Øjnene ned og bliver rød. Men det er dog saa, at du blev den Prinsesse, uden hvem jeg aldrig havde vundet mit halve Kongerige!“

III.

Det blev først den næste Morgen, at Hansine fik Frimodighed til med tilstrækkelig Styrke at fremsætte sit Forlangende om, at Doktoren skulde hentes.